

## Наталка Білоцерківець

\*\*\*

*Я помру в Парижі в четвер увечері.  
Сесар Вальєхо*

Забуваються лінії запахи барви і звуки  
слабне зір гасне слух і минається радість проста  
за своєю душею простягнеш обличчя і руки  
але високо і недосажно вона проліта

залишається тільки вокзал на останнім пероні  
сіра піна розлуки клубочиться пухне і от  
вже вона розмиває мої беззахисні долоні  
і огидним солодким теплом наповзає на рот  
залишилась любов але краще б її не було

в провінційній постелі я плакала доки стомила  
і бридливо рум'яний бузок заглядав до вікна  
поїзд рівно ішов і закохані мляво дивились  
як під тілом твоїм задихалась полиця брудна  
затихала стихала банальна вокзальна весна

ми помрем не в Парижі тепер я напевно це знаю  
в провінційній постелі що потом кишить і слізьми  
і твого коньяку не подасть тобі жоден я знаю  
нічим поцілунком не будемо втішені ми  
під мостом Мірабо не розійдуться кола п'їтьми

надто гірко ми плакали і ображали природу  
надто сильно любили  
коханців соромлячи тим  
надто вірші писали поетів зневаживши  
зроду  
нам вони не дозволять померти в Парижі  
і воду  
під мостом Мірабо окільцюють конвоєм густим

\*\*\*

Ще не всі повернулись. Не всі імена ожили.  
Ще над злочинном кожним покрови мовчання не  
зняті.

Під будівлями сірими тіні похмурі лягли –  
Дайте їх родовід, від тридцятих по вісімдесяті!

Де машина державна трошила кістки і мізки,  
Де недавно іще не спинялась кривава робота –  
Хай зійдуть імена на сухі казахстанські піски,  
На піски золоті Колими, на мордовські болота.

Допустіть до архівів – до списків, доносів, заяв,  
До м'яких розпоряджень, червоних твердих  
резольцій,

Щоб пізнати в лице, хто роздмухав з жовтневих  
заграв

І спустошив країну пожежами контрреволюцій!

...Тут народ вимирав. Тут горілка чавила батьків.  
Тут чамріли ровесники від ацетону і року.  
А вгорі пропливали могутні портрети,вождів,  
Ворушилися вуса, напучливо куцились брови...

І коли я дивлюсь на дерева в рожевій росі,  
На дітей, на квітки медяні, що блукають лугами,–  
Ще не всі повернулись, але і пішли ще не всі.  
Наша пісня не та, і поржавіли наші нагани.

\*\*\*

Моє серце зламалося. Так я цю повість почну,  
Так почну я цю повість про нашу найкращу весну

–

Може, день, може, два, і вона затремтить перед  
нами.

Буде танути сніг, будуть бігти струмок за  
струмком,  
Защобече синичка наївним своїм голоском,  
І черешні старі оживуть молодими гілками.

Чи дивлюсь на синички щасливе дитяче тількице,  
Чи дивлюсь на твоє обережне, уважне лице –  
Як невесело, милий! Як сумно мені безконечно!  
Моє серце зламалося. Ні, вже не так я люблю  
І байдуже зважаю на стомлену пам'ять свою,  
Що іде поруч мене безрадісно та безсердечно.

Як раніше весною з тобою любилися ми!  
Сигарети і кашель, самотність і тугу зими,  
Як таємну розпусту, скидала збентежена шкіра!  
...Поговорим, поете, про сентиментальність чужу,  
Коли вірш пролітає встановлену богом межу  
І в кривавій банальності б'ється, ламаючи крила.

«Моє серце зламалося»,– так ти говориш, і враз  
Барви, запахи, звуки цих слів напливають на нас:  
Моє серце зламалося – о, це прекрасна картина!  
...Ще ніколи наш розум не був так прозор і велик,  
І на розквіт весни, шлюбний шепіт, і щебет, і крик  
Ще ніколи він так не дивився твердими очима.

Як нам жити тепер? Як тепер нам любити людей?  
Як нам наших дітей пригортати колись до грудей

–

Із такою сухою, такою гіркою душею?  
Кожен сам по собі, ми обоє відійдем в поля,

І розкриється мовчки під нами велика земля  
І по нас проросте забороненою межею.

І коли ти, наш розуме, справді караючий меч,  
Наші схеми карай, і холодним словам супереч,  
Шви і гіпс розірви на серцях з онімлою кров'ю,  
І в обійми нас кинь, поцілунками нас затерзай,  
І про себе забудь, і про щастя забути не дай,  
І в банальності вірша озвися людською любов'ю.